

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

בג"ץ 17/06

בפני: כבוד השופטת א' פרוקצ'יה
כבוד השופט א' גרוניס
כבוד השופט ס' גובראן

העותרים: 1. מונה צבח
2. נואף צבח
3. אימאן צובח
4. מחמד צובח
5. פרח צובח
6. ארוה צובח

נגד

המשיבים: 1. שר הפנים
2. מנהל משרד הפנים
3. מנהל הלשכה האזורית בחדרה

עתירה למתן צו על תנאי וצו ביניים

בשם העותרים: עו"ד הנדי ראיד

בשם המשיבים: עו"ד איתי רביד

פסק-דין

השופטת א' פרוקצ'יה:

1. העותרת 1, אזרחית ותושבת ישראל, נישאה ביום 30.12.95 לעותר 2 (להלן: העותר), תושב האזור. לאחר נישואיהם, עבר העותר להתגורר עם העותרת 1 בישראל, ונולדו להם 4 ילדים. ביום 23.11.05, גורש העותר מן הארץ. העותרים מבקשים כי משרד הפנים יאשר בקשותיהם למתן אזרחות לעותר.

2. במסגרת העתירה נתבקש צו ביניים, למתן אשרת שהיה זמנית לעותר עד להכרעה בעתירה. כן הגישו העותרים בקשה למתן אישור כניסה זמני לתקופת חג

הקורבן. בהסכמת המדינה, הותרה כניסת העותר לארץ לרגל החג, מיום 9.1.06 ועד ליום 13.1.06.

3. לטענת העותרים, סירובו של משרד הפנים לאשר בקשותיהם למתן אזרחות לעותר, שהראשונה מביניהן הוגשה בשנת 1996 והשנייה ביום 11.12.05, אינן סבירות, בין היתר, משום שלעותר אין עבר פלילי או ביטחוני והוא אינו מהווה סכנה למדינת ישראל. עוד טוענים הם, כי גירושו של העותר מן הארץ, נעשה בניגוד להחלטת בית משפט זה מיום 17.1.05, בה צויין כי לא יינקטו אמצעים להרחקת העותר מהארץ עד למתן החלטה חדשה בעניינו, ושאם בקשתו תסורב, הוא לא יורחק למשך 14 ימים נוספים, על מנת לאפשר לו לעתור כנגד הסירוב.

4. עמדת המדינה היא כי העותרים באים לבית המשפט בידיים לא נקיות ועל כן יש לדחות את העתירה על הסף. לדבריה, העותרים ניסו, טרם פנייתם לבית משפט זה, לעשות דין לעצמם, וכן לא פרשו בעתירה את מלוא התשתית העובדתית הרלוונטית ואף כללו בה עובדות שאינן נכונות. כמו כן, מבקשת המדינה לדחות את העתירה על הסף, נוכח החלטת הממשלה מיום 12.05.02 וחוק האזרחות והכניסה לישראל (הוראת שעה), התשס"ג-2003 (להלן: הוראת השעה), החלות לגישה על בקשת העותרים למתן אזרחות.

5. דין העתירה להידחות על הסף. העותרים פנו לראשונה לבית משפט זה, בבג"ץ 1980/04 צובח מונא נ' שר הפנים (לא פורסם). המשיבים ביקשו גם אז לדחות את העתירה על הסף, מחמת אי-גילוי עובדות מהותיות ומחמת אי-ניקיון כפיים. עם זאת הודיעו, כי לחילופין, בשל המדיניות העדכנית הננקטת על-ידם ביחס לבקשות לאיחוד משפחות שהוגשו טרם החלטת הממשלה מיום 12.05.02, ואשר טרם הוכרעו לגופן, ובהתאם להוראת השעה – יחודש הטיפול בבקשת העותרים לאיחוד משפחות. ביום 17.1.05, התקיים דיון בעתירה, ובמסגרתו ניתן פסק דין, בהסכמת הצדדים, בו נקבע כדלקמן:

"מוסכם על הצדדים כי בתוך 10 ימים תוגש מטעם העותרים בקשה חדשה למשרד הפנים, הבקשה תיבדק לגופה ותינתן החלטה חדשה בעניינם של העותרים.

רשמנו לפנינו כי באת-כוח המשיבים הודיעה שלא יינקטו אמצעים להרחקת העותר 2 מהארץ עד למתן החלטה חדשה. אם תסורב בקשתו של העותר 2, הוא לא יורחק למשך 14 ימים נוספים ממועד ההחלטה, כדי

לאפשר לו לעתור כנגדה. על יסוד ההסדר שהושג, נמחקת העתירה ללא צו להוצאות”.

6. ברם, על אף החלטה זו, לא פנו העותרים בבקשה חדשה למשרד הפנים כעבור 10 ימים, ואף לא כעבור 10 חודשים. למעשה, פנייתם למשרד הפנים נעשתה רק ביום 30.11.05, כשבוע לאחר שגורש העותר מן הארץ. מכך עולה החשש כי העותרים ביקשו לעשות דין לעצמם באופן שמצד אחד, נמנעו מלהגיש בקשה חדשה למשרד הפנים, ומן הצד האחר, בקשו להוסיף וליהנות, שלא כדין, מהודעת המשיבים כי לא יינקטו אמצעים להרחקת העותר מן הארץ עד למתן החלטה חדשה בעניינו. בית משפט זה פסק כבר פעמים רבות בעבר כי, “חייב אדם להחליט בלבבו אם מבקש הוא סעד מבית-משפט או אם עושה הוא דין לעצמו. שני אלה בה-בעת לא יעשה אדם” (בג”ץ 8898/04 ג’קסון נ’ מפקח כוחות צה”ל באיו”ש, בג”ץ 851/06 עמונה – אגודה שיתופית נ’ שר הביטחון (טרם פורסם); בג”צ 6102/04 שייח’ עלי מועדי נ’ שר הפנים). התנהגות זו, די בה כדי להצדיק את דחיית העתירה על הסף.

7. זאת ועוד: בעתירה צויין, כאמור, כי לעותר אין עבר פלילי או בטחוני. מצג זה אינו מתיישב עם האמור בתשובת המדינה, ממנה עולה כי העותר הורשע בשנת 1995 בבית משפט צבאי בג’נין בביצוע עבירות נגד קיום הסדר הציבורי, בחברות בהתאגדות בלתי חוקית, ובהשתייכות לארגון טרור. אף עניין זה מחזק את ההצדקה שבדחיית העתירה על הסף (ראו למשל: בג”ץ 2319/03 ח’ליל סמהאר עוטמאן נ’ שר הפנים (לא פורסם)).

8. נוכח האמור, דין העתירה להידחות על הסף, וכך אנו מחליטים.

ניתנה היום, כ”ג באדר תשס”ו (23.3.06).

ש ו פ ט ת

ש ו פ ט

ש ו פ ט ת